

CONCEPTE CLARS

*Viuré pitjor si no escric,
i escriuré pitjor si no visc*
Françoise Sagan

Cinema art o cinema entreteniment. Aquesta qüestió es plantegen investigadors com Magdalena Brotons, que presentarà la publicació *El cinema, art de la modernitat*, aquest mes de novembre entre pel·lícules com *Melodías de Broadway* o *La conquista del Oeste*,

pertanyents a cada un dels dos cicles programats. Per una banda el dedicat a Vincente Minnelli, per l'altra el que tracta sobre els Estats Units d'Amèrica i la carrera d'un imperi.

També la funció social del cinema és un tema tractat per Antoni M. Thomàs, amb aquest mateix títol, a l'exemplar que teniu a les mans, tot a partir de la darrera pel·lícula d'Amenábar. *Mar adentro*, encaminada a convertir-se en referent al llarg d'aquest curs cinematogràfic mereix igualment un altre article de Joan Obrador. Observau la cita de Séneca que hi incorpora i compareu-la amb la que encapçala aquest escrit. Vint segles de diferència per dir les mateixes coses, el *Carpe diem* reivindicat i posat en pràctica per Françoise Sagan fins a la seva mort recent. La referència a Sagan no és forçada, tenim el pretext de l'adaptació al cinema de la seva primera i més coneguda novel·la *Bonjour tristesse*, de la mar d'Otto Preminger. La senyoreta de casa bona, educada a La Sorbona, va saber créixer sobre uns pilars sòlids que ens ajuden a entendre el que volia expressar i el que va ser de fet tota la seva vida. Prengué el seu llinatge —substituint el Quirez de naixença— pel d'un personatge de Proust a *La recerca del temps perdut*. El títol del llibre pertany a Paul Eluard i establí una bona amistat amb Truman Capote un cop va traslladar-se a Amèrica després d'haver-se publicat el llibre.

Si ressequim el contingut de la revista, no us perdeu l'entrevista amb José Enrique Monterde que considera finit el que fou denominat cinema d'autor. Monterde signa també un article sobre Kazan i *La ley del silencio*, una altra de les pel·lícules programades per aquest mes. Correspon tanmateix a Hazael González la ingrata tasca de parlar d'una pel·lícula per oblidar aviat, *El bosque*, tot i que ho faci a partir de l'únic que hi ha defensable en ella, la banda musical de James Newton Howard. Finalment, *guest star*: Antoni Serra i les pel·lícules de tota la vida. 🎬

